

3050.

*GOOD FRENDE FOR IESVS SAKE FORBEARE
TO DIGG THE DVST ENCLOSED HEARE
BLESTE BE YE MAN Yt SPARES THES STONES
AND CVRST BE HE Yt MOVES MY BONES.*

(Надпис върху гроба на Шекспир)

От Шекспир с хирургическа намеса
Успяват да получат що ли не,
Така че от завеса до завеса
Да има само битки и клане.

Разделят го безмилостно на части,
Като вампири пият му кръвта,
За да разпалват долнопробни страсти
Във лилипутската си нищета.

Литературното човекоядство
Дали ще секне все пак някой ден?
Едва ли... С титли, даже със богатство
Победният му път е украсен.

А епитафията като знаме
Да беше сложил той над свойте драми!

3051.

I don't read news I make it.

Yul Brynner in "Madwoman of Chaillot".

За тържествуването на Доброто
Лъжесвидетелите са навред
И са почитани във обществото –
Писател, политик или поет.

Не всички мисли са у тях престъпни,
Те лъжат себе си пред всеки друг,
Сърцето им от оптимизъм тръпне,
Че Злото бият с книги или звук.

Но със предимство то е неграмотно,
А даже да не е, не ги чете,
Защото кръвожадното животно
По този начин най-добре расте.

И само в изблиците на агресия
Намира търсеното равновесие.

3052.

Иван Мартинов ме накара да гласувам в шест секции. Така че аз дадох за нашата победа (1946г) шест гласа. (Радой Ралин – 1983). Възниква въпрос: Колко люти чушки струва това?

При остър недоимък на герои
С полугерои сме богати днес,
За да крепим моралните устои
Със паметниците във тяхна чест.

Погледнеш го – хитрец от чиста проба
Щом е фалшифицирал своя вот,
Но с изповед преди да слезе в гроба
Харесан е от простия народ.

Издигат паметника ръкотворен
Пред къщата където е живял,
За да прикрият всеки знак позорен
И го заместят с лъжеидеал.

Измислените за целта заслуги
По-едри ли са от на всички други?

3053.

С напредъка все по-удобно става
Да се подлъгва простият народ
Когато някой трябва да решава
Да му даде ли право на живот.

„Да” или „Не” на ядрената сила?
Задачата му кой ще я реши?
Властта с науката се е простила –
Каквото и да каже, ще сгреши.

Тя вечно е със себе си заета,
Но щом ще трябва да избира път
Най-важен е размерът на рушвета
При търга, който ще ѝ заплатят.

Науката отдавна тук не властва
И във решенията не участва.

3054.

Безпринципност – великата опора
На кой да е известен политик,
Който някога били са хора,
Но жертвали човешкия си лик.

Деца са всички на Макиевели,
Макар че крият своя произход,
Когато и на живи и умрели
Надяват кървавия си хомот.

Кой може да се противопостави
На песента за Мир и Свобода?
Чрез нея те излизат вечно прави
В борбата за защита на Реда.

Наполеон, Бокаса, Кобург-Гота
Дължат успеха си на Идиота.

3055.

Човечеството често се поправя
Не схващайки, че е непоправимо
В борбата за богатство, мощ и слава,
И божество, което е незримо.

Сега поправя родната планета,
Със страст преустроява ѝ недрата,
А тя от болка и от гняв обвзета
Светкавици из небесата мята.

Човекът от кого ще е подкрепян?
Планетата дали ще го пожали?
Щом тръпката ѝ е от осма степен,
Да може да остане жив? – Едва ли.

Танцува със смъртта си той танго
С хазартната надежда „кой кого”.

3056.

Събирам всичко писано за рая
И с интерес огромен го чета,
Накрая за да мога да узная
Къде ще кандидатствам след смъртта.

Не пише кой опрашва там цветята,
Намират ли се кошери с пчели?
Допускат ли се птици из гората
В „Червена книга” ако са били?

Въпросите остават безответни
Подобно на предизборна мъгла
Или пък консервирани за сетне,
Смъртта когато вече е дошла.

Болезнено ще понеса измамата,
Ако е раят рожба на рекламата.

3057.

Според робовладелческия строй,
С комунистическа боя маскиран,
Лъжата е основният герой
И във война и във живота мирен.

Тя убеждава бедстващия роб,
Че той на Свободата е строител
И че чрез труд от люлката до гроб
На бъдещето е достоен жител.

Но при водачите редът е друг,
Обезпечени са в сегашно време,
Обслужват ги редовно сърп и чук,
А поста няма кой да им отнеме.

Те отстояват го със всички средства
И даже го предават по наследство.

3058.

Забравата поглъща без пощада
Събития, лица и имена...
Дали две-три остават на хиляда,
Известни с добрина или злина?

Това създава трудности огромни
При опита на не един хронист
Да каже трябва ли да се запомни
Фашист, нацист или пък комунист.

Местата с имена на Мусолини.
На Хитлер, Сталин, Ленин, Димитров,
Се срещаха навред у нас с дузини
И хора им се клеха във любов.

Сега те всичките са под възбрана,
А от любов и помен не остана.

3059.

Отпадъци събират се отвред
И преработката им не престава,
Но само историческата смет
На рециклиране не се поддава.

Бунището не спира да расте,
Обогатява се през вековете
И чака някой да го почете
И върху него да отгледа цвете.

Почетоха го, даже неведнъж,
Докато схванат – нищо не вирее
По цялата му площ на шир и дълж

И се разбра причината къде е:
Където и каквото да разровите,
Посреща ви залежът на отровите.

3060.

Подобно на пчелите и на мравките
Човекът рядко среща Свободата...
Какви ли могат да са предпоставките
За тази истина добре позната?

През перипетиите исторически
Той губи я веднага щом спечели -
Това повтаря се периодически
Навред по всички земни паралели.

Преследва ли го сянката на стадото,
Превърната с годините в окови
И вложена от гена на праждото
В сегашните обществени основи?

Неясно е защо е той роден.
Но Свободата липсва в този ген.

3061.

Те трудят се по благороден начин
И всеки автор на атомен взрив
Е във страната си високо тачен,
За да се чувства ведър и щастлив.

Прибират всички ордени възможни,
С които се отдава висша чест
И от неверници и от набожни...
Самите те превръщат се в прогрес.

А символът на Времето тик-така,
И доближава онзи кобен час,
Апокалипсисът зад който чака
Земята да разкъса част по част.

Тогава за извършения грях
Ведно ще литнат ордени с тях.

3062.

При Сталин дисидентите измираха
Преди човешки образ да са взели
И със бащите си манифестираха
Из ледените сибирски предели.

Бе гениална сталинската практика
Смъртта за свой съюзник да покани
При политическата профилактика,
Която милиони да обхване.

А плодотворността ѝ бе невиждана
И всички сили бяха укротени,
Империята за да е съзиждана,
А грховете отнапред простени.

Трудът велик оказа се обречен,
Но историческият пример – вечен.

3063.

Пророците си имат своя тайна,
Която днес от всекиго е знайна:

Предсказвай щедро всякакви злини
И ще се сбъднат те във близки дни!

Илия ли си или Еремия,
Ще си ръкоположен за светия,

Ще те снабдят със личен ореол
И с място до светейшия престол,

Където ангели-хермафродити
Ще славят в хор делата на светците...

Ще ти дадат и карта за храна
Във всяка близка райска механа –

Цените са за теб със намаление,
Храна за вкъщи – без ограничение.

3064.

„Планетата се носи из простора,
Населена предимно с мъртви хора,

А живите се борят и се стрелят
И те докато се превърнат в скелет,

Като живее всеки и се лута
Едва в една космическа минута

И през това нищожно кратко време
Стреми се щастието да превземе,

Но според църквата им православна
На Онзи свят то крие се отдавна

И който иска да го притежава
Ще трябва за натам да се отправя.”

.....
А тази интересна анотация
Е от далечна звездна дисертация.

3065.

Пустее днес музеят с мавзолея,
Пред него хората не се тълпят,
Положен в саркофаг е Корифея
И там завършва земния си път.

Дори и мъртъв той народа плаши,
Защото много люде е избил
Без оглед чужди ли са или наши –
Бе безпощаден неговият стил.

Осуетил бе всички атентати
Преди да се снабдят със ясен план,
Невинни доста във затвора прати
При липса даже на заподозрян.

Началници и подчинени, бдете!
Не го бодете, и не го будете!

3066.

Кралете ползваха за лични цели
Страните и народите във тях,
А чрез терора бяха преуспели
Да насадят в душите траен страх.

Със помощта на меч и гилотина
Монархията се поукроти,
А абсолютната ѝ власт премина
В красив демократичен строй. Почти.

Услужват си сега едни на други
С държавата за произволен срок
Във името на братските услуги
Побратими под всякакъв предлог.

И от съда, за да не бъдат сгазени,
Чрез скъпи прокурори те са пазени.

3067.

Човек по негов образ и подобие,
Изваян бил от Бог във древността,
Дарил го с мозък и с благоутробие
И го изпратил без пари в света.

Той трудно е живеел в началото –
От кал направен, тънел е във кал,
Превивал е гърбината над ралото
Докато скъта малко капитал.

Душата му със труд се е калявала
Във крак със всемогъщия пазар,
Но вместо Бог, той все по-често Дявола
Приемал за законен господар.

Какъв е този странен феномен
Ще стане ясно някой хубав ден.

3068.

*“Собствеността е човекът!” – Пиндар (ок. 522 пр.н.е.-
ок. 443 пр.н.е.) , Втора Истмийска песен.*

Във работилницата на Пиндар
Са сътворявани прекрасни оди,
Обслужващи свободния пазар
На гръцки говорящите народи.

Поетът възхвалявал доблестта
На войни в битки и в олимпиади,
А чрез добре платена красота
Спестявал си житейските несгоди.

Така той пример първи е създал,
Че също както с кръчми и хотели
Поет възможно е да е успял
С поезия пари да припечели.

Но със това, които са се хващали,
Без изключение са си изпащали.

3069.

Терор – човешко жертвоприношение,
Възкръснало от стари времена,
Използва днес научни постижения
И с тях затрива цели племена.

Невинни и виновни с безразличие
Убийци ги групират с мощен взрив
И получават почетно отличие
От бог незрим, но човеколюбив.

Омраза не от дни, а от столетия
Снабдява календара със светци
Докато от ненавистта превзетия
Свят се тресе в ръцете на глупци.

И мрачно проехтява над Земята:
„Обичайте се, хора, като братя!”

3070.

В съда решили са да те обесят,
Присъда са издали със печат,
Въжето за другар ще ти калесат
И с примка то ще стисне твоя врат.

Ти горд си и готов си да загинеш,
Но майка ти не мисли като теб,
Не иска тя във гроба да изстинеш
Без бог, без кръст, без поп, без черен креп.

Да жертва себе си не се страхува,
Отказва се от име и от чест
И втурва се краката да целува
На Онзи, за да те помилва днес.

Към Свобода и Правда се стремиш,
Но можеш ли това да оцениш?

3071.

Ако скръбта не беше безтегловна
Тя би затиснала неправдата в света
И на престъпната ѝ власт вековна
Би издълбала гроб във Вечността.

Огромната ѝ маса насъбрана
Обгръща всичко с безтегловен мрак,
Навсякъде пристига тя незвана,
Изгоня ли я, се завръща пак.

Кога възникнала е аз не зная,
Но че е древна, няма спор в това,
Била е може би и част от рая
И включена в човешките права.

Щом хората извършили са грях,
Прогонил е и нея Бог със тях.

3072.

Дали бе нужен отговорът „верен“? -
Не, „правилен“ той трябваше да бъде...
Но как да бъде някога намерен
Налагаше се вождът да отсъди.

А между „правилен“ и „верен“ зее
Пустинята на алената чума
И истината между тях къде е
Решава вместо дума кръгла сума.

Те се разделят или пък се сливат
По искане на Партията-майка,
Но текстовете рядко се покриват
Чак до последната си запетайка.

А станеше ли дума за имущество,
Бе „правилният“ вечно с преимущество.

3073.

Убийства незаконни и законни
Запълват всекидневния живот
В подкрепа на химери и корони
Във името на гладния народ.

Кой прави съдбоносната подялба? –
Законно вчера – незаконно днес...
Ще върне ли една законна жалба
Загиналите с поругана чест?

Смъртта обаче е необратима
За разлика от нашия Закон,
Не връща тя веднъж каквото взима,
Умрели я крепят на вечен трон.

А ние, от убийствата разтрисани,
Ще ги предотвратим ли само с писане?

3074.

Народ, подложен на реанимация
След дългата си робска полу-смърт
През времето на чужда окупация,
Не може да е като кремък твърд.

Просмукан е от подлост и предателства,
Запасът от герои е избит,
А споменът за страшни издевателства
Превърнат е във всепотискащ мит.

Със непреодолимо отрицание
Посреща опитите за подем,
Щом хората в Народното събрание
Се трудят не със ум, а за корем.

На всекиго Месия се привиди,
Очакват го със страст...Но той не иде.

3076.

*„Косата ти е като стадо кози, кога
слизат от Галаанската планина” (Песен
на песните, от Соломона, Гл.4:1).*

Измежду седемстотинте съпруги
Е търсил венценосният прядядо
(А също и измежду триста други)
Красавица с коси на козе стадо.

По радостната му библейска песен
Разбираме, накрая че успява
И над чаровницата си надвесен
Достойнствата ѝ чудни изброява.

От разказа любовен и подробен
На средния читател му изглежда,
Че Соломон любовник е особен
И в изключенията го подрежда.

Но онова, от него нявга сторено,
И досега остава неповторено.

3076.

*В Саудитска Арабия обявиха 8 свободни
места за... палачи. (в. Преса, 20.05.2015)*

Палачи да се търсят чрез обяви!..
Човечеството движи се напред
И облагородява свойте нрави
Съгласно Хелзинкския комитет.

Ще има строги изпити навярно
С теоретична и приложна част
И всяко кандидатстване бездарно
Не ще получи чакания глас.

Ще бъдат назначени най-добрите,
Кои са те конкурсът ще реши,
Но щом мотивите остават скрити,
Загубилите кой ще утеши?

За да не ги обхване отчаяние,
Ще се насрочи ново състезание.

3077.

По информация на в. "Индипендънт" бившият британски премиер Тони Блеър поискал 330 000 британски лири за 20-минутна реч на световен форум за глада в Стокхолм.

“Аз съм Блеър, бляя за пари,
Взимам двайсет хиляди в минута,
Бедността за да се покори...
Скромността ми е навред прочута.

Главната ми тема е гладът,
Бедния доказвам как гладува,
Щом не се нахрани някой път,
Тъй като храна не си купува.

Казват хората, че бил съм скъп,
Да, но качествен продулт предлагам,
На глада аз не обръщам гръб,

Но със него ставам и си лягам
На света в най-скъпите хотели,
Щедро грижата за мен поели.”

3078.

*Който открива училища, закрива
затвори. (Виктор Юго)*

В страна с четирсет университета
Затворите понякога пустеят,
Науката обезчестена крета,
Бандити с докторати се гордеят.

Човек, откраднал много милиони,
Каквато иска титла ще си вземе
И ще прекрачва всякакви закони
На всяко място и по всяко време.

Нима академичната задруга
Е остров в океана от пазари?
Тя, за беда, е като всяка друга –
Парите в брой са нейни господари.

Такава, тя обект е на продажби,
А безобразно често и на кражби.

3079.

В училището той бе преписвач,
Но щом порастна стана плагиатор,
Сближи се със партийния водач
И с чужди мисли стана пръв новатор.

„Мнозина искат да са като мен,
Но само със желание не става,
Със дарба нужно е да си роден,
За да добиеш титли и прослава.

Освен това за всичко трябва труд!
Сега съм ректор. По-нагоре гледам
И току-виж от шеф на институт
Застанал съм със премиера редом.

В една страна, препълнена с абдали,
Защо ли някой трябва да ги жали?!”

3080.

Ще се зарадваме ли всички, че
Напредъкът обхвана и бандитите,
Че част от тях успя да привлече
В света на богатшите и ситите?

Разбира се, че не, но леден страх
Замества някогашното презрение,
А може би и мислим, грях – не грях,
С възторг за видните им постижения.

Издигат си за жилища дворци
С подробни снимки в модните списания,
Гостуват им съдии и творци
И им отдават своите почитания...

Обича ги и пази всяка власт,
Защото те са главната ѝ част.

3081.

*Докато има един човек в затвора,
аз не съм свободен(Юджийн Дебс)*

Мечтата ти наистина се сбъдна
С една подробност – само за богатите
В коя да е страна човековъдна,
Където отлежават магистратите.

Те заедно със тебе са свободни
Под ореола на Темида-сляпата,
За подвизи готови доброплодни
Навред с благословията на Папата.

Така е, драги мой, и то отдавна,
Дебели са стените на затворите,
Но нявгашната тайна днес е явна –
От златото те срутват си подпорите.

И няма на света надежден страж,
За да опази вътре богаташ.

3082.

*Щом на един народ се говори с „**трябва**”,
това означава, че той се намира все още в
люлчината си възраст. (А. Шопенхауер)*

Негодници, заграбили властта,
Му заповядват ден и нощ, че **трябва**
Да свиква с грозната си нищета
И да мълчи пред който го ограбва.

А грабят го подред какви ли не –
Царе и разноцветни комунисти,
Но той превива чинно колене
Пред „**трябва**” и пред планове нечисти.

И все пак продължава да расте
По път известен само на Съдбата
С надежда някога да измете
Грабителите алчни от страната.

Надеждата, макар и да е стара,
Тук-там все още се посреща с вяра.

3083.

Сред миналото на човека-роб
На преден план изпъква тъмнината
И нея носи в себе си до гроб
За униженията във предплата.

Не иска да си ги припомня той
С подробности обидни и ужасни
Когато можел е да е герой,
Но героизмът бързал да угасне.

В замяна на това остава жив,
Живота си оправя криво-ляво,
Дори по своему е и щастлив
И отстоява робското си право.

А правото на робство без съмнение
Не се подлага на ограничения.

3084.

Кои узаконени унижения
При робствата изглеждат най-типични?
Това са дребните ограничения,
Които са по бройка безгранични.

Ти си белязан с герба на робията
И ти не можеш да се отървеш със бягство,
Със или без веригата на шията
Той е единственото ти богатство.

За господарите – благополучие
(Партийци, турци или царски хора),
За теб обаче ролята на куче е –
Добитъци да пазиш пред обора.

От робите са робствата подкрепяни
Във всичките бои и всички степени.

3085.

Людмила Живкова бе дъщеря на диктатора Тодор Живков и член на Политбюро на БКП. Народът я нарече „Принцесата“.

Смъртта смени околната среда
И политическата панорама,
Дори представата за Свобода,
Макар отдавна нея да я няма.

Людмила повече не е сред нас,
Разпадна се и нейната дружина
От хитреци бленуващи за власт
На комунизма в райската пустиня.

И всеки подлизурко между тях
Сега, обхванат е от порив низък
И бърза да твърди със подъл страх:
„Със нея аз не съм бил нивга близък...”

Те горди са със подлостта доказана,
Защото тя остава ненаказана.

3086.

На думи те са коренно различни,
Но близки са по своите дела –
Затворите им са на вид отлични,
А подлостта навред добре дошла.

При комунизма и капитализма
Еднакво злобно борят се за власт,
Цинизма крият под патриотизма
И своя глас зоват народен глас.

Но при червените кръвта е много
И тя замества златните пари,
Накрая ги задави, слава богу,
И Сатаната в ада си ги скри.

А с причинените щети огромни
Заставиха света да ги запомни.

3087.

Как глупостта превръща се в поема?
Това не е ли най-велика тайна?
Душевен трепет страстно ме обвзема
Пред нейната загадъчност омайна.

Едва ли някой ще я разгадае,
Защото тя е част от красотата,
Понявга малка като запетая,
А друг път едра като планината.

Без оглед на размера се промъква
Сред стихове, куплети и сред строфи
И винаги на преден план изпъква
Напук на всички мъдри философи.

Макар не всеки да я одобрява,
Поезията ѝ ръка подава.

3088.

*На осем века стана английската
Magna Carta (1215г), в която се
засяга въпроса за човешките права.*

Да славим Magna Carta във момента
Е нещо много важно без съмнение,
Защото ценен ни е документа,
Но не и неговото приложение.

Засяга той евреите с парите,
В красиво подредено многословие,
Вдовиците на войните избити
И целокупното средновековие.

Проблемите са пак едни и същи,
Непроменени са и в настоящето
И нова Magna Carta е насъщна
За благото на високостоящите.

Така ще е вовеки на Земята,
Щом думи разминават се с делата.

3089.

*L'home juste, voilant sa face en présence de
l'abaissement iniversel, se réfugierait dans
l'immensité du mepris. (V. Hugo, "Napoleon le Petit")*

Бездействие, наречено презрение,
Укрепва самочувствието в нас,
Поддържа гордото ни отношение
Към ада на съвременната власт.

На едро разпродава се Родината,
Но ние с достолепие мълчим,
Честта ни си остава ненадмината,
Духът ни – ведър и непобедим.

Високо сме издигнати над масите
И техния демократичен шум
В защита на правата на стомасите -
Не е достоен той за светъл ум.

Достойнството си винаги ще браним,
Освен когато трябва да се храним.

3090.

Ведно с явлението „престъпление”
Се появи явлението „прошка”
И бързо тя прерастна от явление
В отлична злато снасяща кокошка.

Щом вредом са на власт пазарите,
И прошката е повсеместна стока,
Добри попове ѝ са господарите
И я раздават със ръка широка.

Макар парите да са предпочитани,
Цената и в продукти е платима,
Системата отдавна е изпитана –

За греховете ценоразпис има,
Та всички кардинали да успеят
В дворците си безгрижно да живеят.

3091.

Отдавна търсена, отдавна искана,
Отвред е Правдата безспир пропъдена,
От зловни сили по света потискана
И за невинността си вечно съдена.

Сред нас тя многократно е изтребвана
С подкрепа на общественото мнение
И в гробищата тайно е погребвана
От страх пред всяко ново поколение.

Но тя възкръсва, за да е измъчвана,
От правдолюбците навред очаквана,
Безмилостно от църквата отлъчвана
И пак от правдолюбците оплаквана.

Във този кървав век жесток и бурен
Тя факт е, но е факт литературен.

3092.

Еднопартийната ни пирамида
От много пирамиди се смени
И Свободата как в тях да зазида
Свободен всеки е да прецени.

Човеци в пирамидите застават,
Подредат се по устав и по план
С надеждата там да намерят завет
Сред бурния житейски океан.

Но формата от броя не зависи!
Живеем във пирамидален свят!
Бездарно изработени кулиси
Не могат същността да променят.

Едни това да разберат успяват,
А другите на чудо се надяват.

3093.

„Упадъчно изкуство” бе клеймо
И с него неудобния клеймяха
Най-вече чрез „отворено писмо”
Със обвинения в сто смърти греха.

(Писмото се подготвя от лакей,
А после преподписва се от Вожда,
И случаят със автора-злодей
До всички вестници се изпровожда).

Соцреализмът бе мъртвороден,
Но криеше в недрата си бездънни
Надеждата, че все пак някой ден
В културата ни може и да съмне.

От Вожда назначеният простак
Решаваше кой наш е и кой враг.

3094.

Далеч ли е от нас Феодализма?
По време да, но не по разстояние,
Под маската на провинциализма
Властта му извън София всестранна е.

Там всяка свобода е бутафорна,
Макар че повсеместно е изписана,
Раята като в турско е покорна,
Защото на покорство е орисана.

Властта на феодала е огромна,
Полиция и съд мълчат под бича му,
А той изисква масата бездомна
Да му повтаря „Ние те обичаме!”

И масата повтаря до забрава
И срамното ѝ робство продължава.

3095.

На рой комисии под тежестта
Тресе се безутешната държава,
А с броя им расте подкупността
И да нараства тя ще продължава.

„Със подкуп подкупа да победим!”
Е зов на мъдрия ръководител,
Като скала е той непоклатим,
В комисия ще скрие всеки жител.

Обхване ли последния човек,
Системата е вече съвършена
И в рамките поне на този век
Ненужно е да бъде променена.

На демокрацията сред простора
Комисии ще има вместо хора.

3096.

*Не е имало турско робство, а турско присъствие! Няма
е и Баташко клане! (Из медийното пространство)*

Щом робството с „присъствие” сменим,
Ще подобрим ли робската съдба?
Използването на словесен грим
Украса ли е или е хвалба?

Да наречеш клането във Батак
Без срам „самоубийствен ритуал”
Е нужно да си враг или глупак,
Напразно хляб народен да си ял!

Такъв е рядкост, но при все това
Успява за пари да вдига шум
И алчност крие с учени слова
С претенции за безпристрастен ум.

О, Юда от Искарот къде си?
Кажи му като теб да се обеси!

3097.

*След атомната авария в
Чернобил (26.04.1986г)*

Сега гората е извечно тиха
И птици не отправят вик призивен,
Щастливците със бягство се спасиха...
Остана сив прах радиоактивен.

Двуглави костенурки, скорпиони
И слепи гущери я завладяха,
А нейните обезлистени клони
Са тяхната, уви, предсмъртна стряха.

Постройки някакви в далечината
Селения са на Светия Дух ли?
Опасна е за хората земята,
Отровен е бетонът с всички тухли.

И повсеместно ужасът личи,
Роден от всемогъщите лъчи.

3098.

Безсмислието (все едно безрѐда)
Е белег на устойчивостта
И негова е крайната победа,
Най-често увенчана от смъртта.

Ентропия – чудовище лениво,
Поглъща подредеността без жал,
Заклет противник е на всичко живо,
Мъртвилото е неин идеал.

Бездарникът и геният за нея
Еднакво безобразни са на вид,
Такива са светецът и злодея,
Беднякът или богаташът сит.

За себе си е твърдо убедена,
Че ще погълне цялата Вселена.

3099.

*«Взаимопомощь как фактор эволюции»
(П.А. Кропоткин – 1842-1921г)*

В света на повсеместната жестокост
Взаимопомощта е изключение,
Но често е изтъквана на показ,
С цел да подсилят нейното значение.

Диктаторът когато заличава
Ненужните народи по планетата,
Той на другарска помощ се надява
От апарата на ЗаКаПеЧе-тата*

А те откликват на зова с охота
И съвестно се справят със задачите –
Чрез кавалерия или пехота
През непрекъснати кланета крачат те.

Диктаторът, щом случаят налага,
На тях готов е също дас помага.

**ЗКПЧ – Заместник Командир
по Политическата Част.*

